DEDEM ŞİMDİ NEREDE ?

Dedem tanınmış biriymiş..çünkü ben onu görmeden o ölmüş.Tüccarmış,durumu ve çevresi gayet iyiymiş.Memlekette sayılan kişilerdenmiş.
Onu gerçekten görmeyi isterdim.
Babam onun savaşa gidipte Ruslara esir düşüşünü,14 yıl esaretten sonra yanında çalıştığı dul çiftlik sahibi kadının gitmelerine müsaade etmesiyle kaçarak Türkiyeye/ Adıyamana bir gece vakti gelişini anlatmıştı.
Evin kapısını çaldığında babaannem çıkarak dedemi görmesiyle bayılışı,böylece dedemle değilde artık nenemle uğraştıklarını anlatırdı.
Kaçarken Türkistana geldiğini,orada bir yıl kalarak Lusiye adında bir kadınla evlenip bir çocuğu olduğunu,onların ısrarla gitmesini istememelerine rağmen sonunda memlekete gelişini anlatmıştı.
Savaşta yaralandığı halde rütbesinden dolayı düşman öldüreceği sırada, rütbelileri esir edenlere para verilmesinden dolayı son anda öldürülmekten kurtulduğunu anlatmıştı.
Kaçarken Rusların Batumda esirleri takas ettiklerini duyunca teslim olmaya gittiğinde rastladığı bir Adıyamanlı subayın gitmemesini,Rusların böyle bir şayia çıkartıp kaçan esirleri ele geçirerek takas yapacağız bahanesiyle denizin ortasında hepsini öldürüp denize döktüklerini söylemesi üzerine vaz geçip,geceleri yürüyerek, gündüzleri mağaralarda saklanarak memlekete sağ salim olarak dönmeyi başarmıştı.

Şimdi dedem neredeydi?
Mezarı bile belli değildi ki gidip hiç olmazsa mezarını ziyaret edeyim.Mezarının yerini top sahası yapmışlar.Üzerinde top oynuyorlardı.
Beklide top sahası yapmadan önce orayı kazarak bütün herkesin kemiklerini birbirlerine karıştırarak torbalara,oradan da arabalara doldurarak bir çukura boşaltmışlardı.
Nereye?Orayı da bilmiyordum!
Bu kadar hayatından maceralar geçen dedem şimdi başına konulan bir mezar taşı bile olmadan meçhullere sevk edilmişti.
Aslında o meçhuller malum olup,bizce ve bize meçhul idi.
Bizlerde malum yerden meçhule yelken açacağız.Belkide meçhul olan buradan malum olan asıl vatana sevk edileceğiz.
Hazır mıyız?
Ne kadar?
Sevkiyat var…
Bütün her şeyin böyle bir sonla sonlanıp,bitmesi biraz basite kaçar.Demekki sürekli bu yolculuğun devam etmesi,kalmaktan,burada hayat sürmekten ziyade,orası,ölümle yeni bir doğuş içinmiş.
Demekki hayat bu bedenin hayatı değil,ruhun ebedi hayatı imiş.Çürüyen ve yıpranan vücut elbisesinin yenileriyle değiştirilmesinden ibarettir.

-Dedemin akibetine benim düşmeyeceğim ne malum!
Ve sonuçta ben de unutulacağım!

-Bizler sahib olduğumuz organların kaçta kaçını kullanmaktayız yani aklımızın, gözümüzün,kulağımızın,his ve hayallerimizin ve sair bildiğimiz ve bilmediğimiz duygularımızın kaçta kaçı aktif.Ondan bile haberimiz yok değil mi?Tıpkı anne karnındaki çocuğun kendi dünyasında yaşarken sınırlı olarak yaşamakta,duygu ve organlarının çok azını ancak kullanabilmektedir.
O halde kendimize aid olan ve bize münhasır kalan bir düşüncenin tam gerçek olduğunun mihengini bulmak gerektir.
Ama kimsenin inkâr edemediği bir gerçek vardır ki o da ölümdür ve ölümü yaratan zatın varlığı ve hükmüdür.
Küçüktüm,annem elimden tutmuş Eyüb Sultana götürüyordu.Yolların genişletilmesi için mezarlıklar açılıyor ve kemikler toplanıp torbalara konuluyordu. Çocuk aklı ve heyecanıyla bu durum dikkatimi çekince annemin elinden elimi hızla çekip,toplanan kemiklerin torbalara konuluşuna baktım.Annem ise korkacağımı düşünerek oda acele ile elimden çekip bana göstermemeye gayret etti.
Ancak gerçekler gösterilmese de gerçekler devam ediyor,son bulmuyordu.
Bir zamanlar çok bağıran ve konuşan bu insanlardan şimdilerde hiç ses çıkmıyordu.
Bir zamanlar İstanbulun en zengini idiler,şimdi ise hiçbir şeyleri yok ve kalmamış.İstanbulu beklide titretiyorlardı,şimdi ise sakin ve sessiz.Yağmur ve karın altında kendileri titriyorlar.
Yer,ev,villaları beğenmiyorlardı,şimdi ise bir ağaçtan bile mahrumlar.O yer bile kendilerine çok görülüp,torbalara birkaç kişiyle beraber giriyorlardı.
Pazu ve bileklerigüçlüydü.Şimdi ise ne pazu kaldı,ne bilek!!!
Sahip oldukları değil,hatıraları bile silindi.Kütüktende düşüldü..kütükler bile kalmadı..başına konuşan taşlarda kim bilir nerelere taş olup dikildi.O taşlar,onlardan çok yaşadı.
Belki de İstanbul böyle binlerce defa dolup boşalmıştı.
Demek ki ölümün hayattan ziyade bir isteği vardı.

Mehmet ÖZÇELİK
13-06-2007